

9. navadna nedelja C

*Ko bi hôtel biti všeč še ljudem,
ne bi bil Kristusov služabnik. (Gal 1,10)*

Prvo berilo

1 Kralji 8,41-43

Tiste dni je Salomon molil v templju: "Tudi če pride tujec, ki ni iz tvojega ljudstva Izraela, zaradi tvojega imena iz daljne dežele, kjer bodo slišali o tvojem velikem imenu, o tvoji močni roki in iztegnjenem laktu, če pride molit v to hišo, ga poslušaj v nebesih, na kraju, kjer prebivaš, in izpolni, za kar te bo tujec goreče prosil, da bodo vsi narodi na zemlji spoznali tvoje ime, se te bali kakor tvoje ljudstvo Izrael in se prepričali, da je tvoje ime priklicano na to hišo, ki sem jo sezidal."

Drugo berilo

Galačanom 1,1-2.6-10

Pavel, apostol ne od ljudi in tudi ne po človeku, temveč po Jezusu Kristusu in Bogu Očetu, ki ga je obudil od mrtvih, in vsi bratje, ki so z mano, Cerkvam v Galátiji: Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju, ki pa ni drug evangelij, le nekateri vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo. Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet! Kakor smo prej rekli, tako pravim ponovno: če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo preklet! Koga si namreč skušam dobiti na svojo stran, ljudi ali Boga? Si mar prizadevam, da bi bil všeč ljudem? Ko bi hôtel biti všeč še ljudem, ne bi bil Kristusov služabnik.

Evangelij

Luka 7,1-10

Tisti čas je Jezus končal vse svoje besede pred ljudstvom, ki ga je poslušalo, in prišel v Kafarnáum. Neki stotnik pa je imel na smrt bolnega služabnika, ki mu je bil zelo drag. Ko je slišal za Jezusa, je poslal k njemu judovske starešine s prošnjo, da bi prišel in rešil njegovega služabnika. Prišli so k Jezusu in ga vneto prosili: "Vreden je, da mu to storiš. Rad ima naš narod in shodnico nam je sezidal." Jezus je šel z njimi. Ko ni bil več daleč od hiše, je stotnik poslal

prijatelje s sporočilom: "Gospod, ne trudi se, saj nisem vreden, da prideš pod mojo streho. Zato se tudi sam nisem imel za vrednega, da bi prišel k tebi, ampak reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen. Tudi jaz moram poslušati ukaze pa tudi sam imam vojake pod seboj in rečem temu: 'Pojdi' in gre; in drugemu: 'Pridi' in pride; in svojemu služabniku: 'Stôri to' in storí." Ko je Jezus to slišal, se je začudil nad njim. Obrnil se je k množici, ki ga je spremljala, in rekel: "Povem vam: Niti v Izraelu nisem našel tolikšne vere." In ko so se poslanci vrnili domov, so našli služabnika zdravega.

V razmislek

Kolikokrat smo že molili te besede: "Gospod, nisem vreden, da prideš k meni, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša."? Te besede so morda za vse, ki so odrasli v katoliški veri, ene izmed najbolj osebnih svetopisemskih besed, morda pa se niti ne zavedajo, da izhajajo iz Svetega pisma. Te besede, ki jih vsako nedeljo molimo pred obhajanjem svete Evharistije, izgovori danes rimski stotnik, ki v evangeliju prosi Jezusa za pomoč in ozdravljenje za svojega hudo bolnega služabnika. Vse do danes je prisoten v našem bogoslužju, ko molimo "Gospod, nisem vreden...". V nasprotju z mnogimi drugimi prošnjami za ozdravljenje in pripovedmi o ozdravljenju, ki jih poznamo iz Svetega pisma, v tem primeru ni v središču pozornosti pripovedi ozdravljenje bolnega služabnika, temveč odnos rimskega stotnika.

Stotnik se izkaže s takim odnosom, da preseneti celo Jezusa. To besedilo je edino v celotni novi zavezi, ki govori o tem, da Jezus nekoga občuduje. Besede in ravnanje tega človeka, ki niti ni pripadal judovskemu ljudstvu in je bil torej pripadnik druge vere – še dan danes naredijo velik vtis. Kot prvo se zdi, da zelo spoštuje judovsko vero (ki niti ni njegova) in njene zapovedi o čistosti, saj ne želi spraviti Jezusa v zadrego, če bi stopil v njegovo hišo in s tem postal nečist. Kot drugo pa se izrecno zavzame za svojega služabnika in se s tem izkaže kot svetel primer brezpogojne ljubezni do bližnjega. Kar pa naredi največji vtis – in poleg ostalih dveh lastnosti povzroči, da ga Jezus občuduje – je njegovo neverjetno zaupanje v Mesijo, njegova vera in njegovo globoko prepričanje, da so Jezusove besede tako močne, da lahko tudi na daljavo ozdravijo njegovega služabnika.

Zaradi te pripovedi se pojavijo vprašanja o naši lastni veri. Kaj nam pomeni? Kako resno jo jemljemo? Kako jo živimo? "Gospod, nisem vreden..." – ali se sploh zavedamo, kaj izgovarjamo? Verjamemo v Jezusovo moč, četudi se zdi, da ne pride k "nam"? Če se resnično zavedamo, kaj molimo, ko izgovarjamo besede globoke vere, globokega zaupanja rimskega stotnika in vzamemo te besede za svoje, potem bodo te besede tudi za nas odrešenje in blagoslov.

Današnji evangelij nam želi posredovati še nekaj misli za razmislek – kakšno je naše stališče do vere drugih v primerjavi z našo? Ali sprejemamo njihovo vero? Ali jih sprejmemo, četudi niso del naše skupnosti, naše cerkve, in morda ne pripadajo nobeni veroizpovedi? Ali gremo po svetu z odprtimi očmi in ušesi (in predvsem z odprtim srcem), in spoznavamo vero in zaupanje v Božjo odrešujočo moč, tudi tam, kjer je morda niti ne bi pričakovali? Ali smo se pripravljene prepustiti življenjskim izkušnjam in resničnosti življenja tistih, ki jih srečamo vsak dan našega življenja? Če smo, potem nas bo vera marsikaterih naših bližnjih zelo presenetila.